

Byl nádherný letní večer. Otravné slunce, které celý den neúnavně zaměstnávalo zdravotníky i členy hasičského sboru nad rámec běžné normy, konečně mizelo za horizontem a teplota vzduchu se opět vracela na snesitelnou hladinu. Přeživší obyvatelé městečka pozvolna vylézali ze svých neklimatizovaných úkrytů, nechávaje se radostně ovlažít příjemným vánkem a hospody vítaly první hosty, jimž odpolední výheň znemožnila pravidelnou zdravotní procházku na deset piv.

Do jedné z takovýchto náleven měl namířeno také Čeněk. Ne však, jako většina ostatních, kvůli hluboce intelektuálním debatám, spojeným s boucháním do stolu a chlebcáním piva či destilátů nejasného původu. Účel dnešní návštěvy útulné hospůdky pana Suchánka byl podstatně příjemnější. V romantickém prostředí zakouřené krčmy, plné starých, občas už mírně mechem obrostlých kmetů a zkrachovalých existencí, poněkud naivně zde čekajících na svou životní šanci, měl totiž domluveno své vůbec první rande. Navíc s osobou opačného pohlaví, ba dokonce příslušnicí lidského rodu.

A to ne jen tak ledajakou. Jana, jak se Čendova vyvolená jmenovala, byla totiž opravdovou krasavicí. Její otec na začátku roku nastoupil do nedalekého městečka jako ředitel sociálních služeb a ona se během pololetních prázdnin přistěhovala i s matkou za ním. V druhé půli školního roku již započala studium na místním gymnáziu, kde okamžitě navázala velmi přátelský vztah s Evou, mladší sestrou Čenčkova kamaráda Toma.

Ta si poměrně dlouhou dobu nechávala novou kamarádku pouze pro sebe, ukrývající ji nejen před bratrem, ale také mimo dosah Čendy, Boba a Jiřího, kteří spolu s ním tvořili nerozlučné kvarteto. Ne snad že by na Janu žárlila, to neměla taktéž velmi atraktivní Eva zapotřebí, ovšem dokázala si celkem živě představit, jak by nezadaní hoši v rozpuku mládí kvůli této krásce vyváděli. Koneckonců její osobní zkušenosti v tomto ohledu nebyly právě zanedbatelné.

Nutno dodat, že se jí vše dařilo úspěšně tutlat velmi dlouho. Čenčkově pozornosti však nakonec Jana přece jen neunikla. Začala totiž docházet dvakrát týdně za jeho matkou na hodiny klavíru a naprosto jej uchvátila hned při prvním setkání. Byl tehdy vlahý večer provoněný jarem a on sledoval v obývacím pokoji televizi, nemaje potuchy o tom, že maminka s novou žákyní ještě v takto pokročilou hodinu přepisují noty.

Náhle kdosi zlehka otevřel dveře sousedního pokoje. Na prahu stála dívka plavých vlasů, azurových očí a křivek, před nimiž by kapitulovala i antická bohyně plodnosti. Chvilí si mladíka okupujícího značnou část sedací soupravy zvědavě prohlížela, načež mu se slovy „Při tomhle filmu taky vždycky brečím.“ podala balíček papírových kapesníků. Čenda, ohromen laskavostí krásné neznámé, tehdy dojatě vytáhl ruku z trenýrek a s díky přijal. Vlastně jen otevřel údivem ústa, vyloudil ze sebe cosi jako „hééé“, ale slečna byla zřejmě zvyklá, takže pochopila.

Zatímco pro ni však tato malá epizoda skončila odchodem domů, Čenčkovi bez přehánění obrátila naruby celý život. Od té doby mu totiž Jana doslova nedávala spočinout. Každá příležitost, trávit aspoň malou chvíli v její přítomnosti, pro něj představovala dar z nebes a musela být bezpodmínečně využita. Časem se z něj tak stal učiněný lovec těchto okamžiků, ba přímo štvanec lásky, který neúnavně vymýšlel a realizoval rozmanité akce, jež měly za účel nejen zprostředkovat setkání s milovanou bytostí, ale též dokázat, že jako její druh a potenciální otec rodiny hravě obstojí.

Jeho matce často div nevypadly oči z důlků, když se zjevil ve dveřích jejího pokoje v krajkové zástěře s nápisem Maminka, nesouce na jídelním podnose kávu, či právě upečenou bábovku. Takové aktivity ji u syna, jemuž po mytí nádobí rašily mozoly, jako by celý den trávil prací v kamenolomu a který se uprostřed noci často probouzel, aby si odpočinul od namáhavého spánku, věru překvapovaly. Janě však toto chování asi imponovalo, neboť velkoryse přehlížela knoflíky zapečené do bábovky, opažené ruce, ovázané kuchyňskou utěrkou, či stopy krve, jemně dobarvující okurkový salát.

Předstírajíce četbu hodnotné literatury, vyčkával pak Čenda vždy v obývacím pokoji na dobu jejího odchodu, při němž nikdy neopomněla pochválit jeho kulinářské umění, připomenout mamince, jak vzorného má syna a hlavně připojit nádherný úsměv, dopující Čenka pocitem jejích

upřimných sympatií.

Avšak jak tento pocit soustavně rostl a sílil, narůstala také potřeba odhodlat se konečně k rozhodnému činu, tedy pozvat Janu na schůzku, spojenou s vyznáním nejhlubších citů, jež vůči ní už delší dobu Čenda chová. Jednoduše řečeno, bylo nad slunce jasné, že dozrál čas pro komplexnější plán útoku. Partyzánské akce typu bábovka či kaffčko samozřejmě nerušeně pokračovali dál, na jejich pozadí ale vznikala stále více propracovaná strategie, která u něj živila sebedůvěru a posilovala víru v konečné vítězství.

Důkladná příprava byla, jak správně předpokládal, zcela nezbytná, protože kol dívek takto atraktivních vždy poletuje mužů, jako much okolo čerstvého exkrementu a pravděpodobnost, že by Jana věnovala svou přízeň právě jemu byla stejná, jako potkat modelku v knihovně. Celé hodiny proto věnoval hloubkové analýze veškerých možných eventualit, jež by mohli nastat, i vypracovávání krizových plánů, které obsahovaly jejich řešení.

Stejně tak nácvik žhavého pohledu, iluze plochého břicha, maskování neforemných tělesných partií pomocí rozličných předmětů, decentní gestikulace postaršího intelektuála či ležérní chůze lázeňského šviháka, stáli Čenka spoustu času stráveného před zrcadlem. Ale, jak realisticky předpokládal, okouzlit dotyčnou s jeho postavou, intelektuálním rozhledem a mizerným kapesným bude čistě umění, což je, jak každý ví, řehole.

Vzhledem k chabým životním zkušenostem bylo však zapotřebí doplnit zejména chybějící informace ohledně dospívajících dívek, což jako profesionál samozřejmě nemohl opomenout. Co se děvčat týče, byl totiž úplný laik. Znalosti ženského těla u něj nesahaly dále, než po sbírku erotických časopisů, pečlivě zašitých uvnitř polštáře a videokazety Hoši od bobří řeky, které na burze zakoupil v mylném domnění, že jeho oblíbenou knihu konečně napadlo některého z režisérů zfilmovat.

O to nepříjemnější bylo následné zjištění, že parta poněkud svérázných mladíků i jejich velmi rozverné kolegyně, jejichž existenci pan Foglar ve svém díle nezmínil ani slůvkem, nejraději obdivují krásy přírody, aniž by vůbec opustili stan. Popravdě celý příběh nikterak nekorespondoval s předlohou. Strohý děj omezoval protagonisty pouze na popíjení jakési samohonky, která měla během poposedávání kolem táboráku, jenž mimochodem svým plápoláním jako jediný předvedl skutečně věrohodný herecký výkon, údajně navodit tu správnou atmosféru a o dobrodružných výpravách nemohlo být ani řeči, neboť veškeré výlety těchto povedených zálesáků končili u nejbližší houštiny.

Čenda zprvu nemohl uvěřit vlastním očím, pročť dotyčný materiál opakovaně shlédl. Jakmile se přesvědčil, že jej zrak opravdu nešálí, schoval (po několika dalších projekcích) raději tento „umělecký“ počin do obalu původně patřícího bestselleru Broučci, protože zde, jak se domníval, nehrozilo jeho odhalení.

Obě důmyslné skrýše po určitou dobu skutečně fungovaly. Konkrétně do oné osudné soboty, kdy se maminka rozhodla vyprat Čenkovo již notně zažloutlé povlečení. Peřinu jí synátor poskytl velmi ochotně, ale hysterickému přetahování o polštář zprvu ani za mák nerozuměla. Marně však Čenda bojoval, marně poukazoval na citový vztah k zasmrádlému kusu látky. Proti matce, odhodlané poskytnout svému dítěti čistý a voňavý pelíšek, neměl sebemenší šanci.

Po rozparání amatérsky zašupovaného švu povlečení už měla paní Masáková v celé záležitosti naprosto jasno. Naštěstí, jakožto zkušená žena, oplývala dostatkem pochopení pro zvrhlé choutky svého hormonu nabitého syna. Časopisy, obsahující fotografie spoře oděných dívek v choulostivých pozicích, sice Čenkovi zabavila, ale jinak nedělala z celé záležitosti aféru.

Podstatně větší šou předvedl až tatínek, který o několik dní později náhodou objevil skrýš druhou, obsahující studijní materiál filmové povahy. Vše se událo během návštěvy jakýchsi rodinných přátel, jejichž pětiletý synek vykazoval již po několika minutách pobytu v obývacím pokoji známky totální znučenosti. Dokud se rýpal v nose, nikoho tato skutečnost příliš nevzrušovala. Když však, po cestě na záchod, vyřezal do kuchyňského stolu nemravný piktogram, bylo nutno situaci řešit. A tu Čendův otec aktivně zašátral v knihovně své ratolesti, kde kdysi docela

jistě zahlédl jakousi videokazetu určenou právě pro děti. Hledal, našel, vytáhl, vložil, pustil.

Faktem je, že bodrý hošík při projekci opravdu ani nedutal. Stejně tak dospělá část publika doslova oněměla poté, co zaregistrovala dění na obrazovce, jež klučinu tolik zaujalo. Tatínek, který nabyt plného vědomí jako první, si posléze vzal Čenka stranou, aby mu jako správný rodič, odpovídající za jeho výchovu, promluvil do duše. Přátelským poplácáním po tvářích bohužel synovi přivodil dočasnou ztrátu sluchu, takže nešlo rozeznat o čem vlastně hovoří, byť dle gestikulace mluvil zřejmě dosti hlasitě. Každopádně dotyčnou kazetu nakonec zabavil, čímž svému potomku zabránil v detailnějším studiu technické stránky milostného života.

Bylo tedy nanejvýš zapotřebí doplnit mezery ve vzdělání a to nejen se zaměřením na stránku fyzickou nýbrž i duševní, neboť, jak Čenda správně tušil, první rande probíhá víceméně v této rovině. Maminčiny časopisy, určené zralým ženám, které na adolescentní slečny pohlížely spíše z mateřského aspektu, však požadované informace skýtaly pouze v omezené míře, zcela nedostačujícím způsobem. Nezbyvalo proto nic jiného, než vyrazit do terénu, za účelem nákupu produktů určených výhradně pro náctiletá děvčata.

Naštěstí byly k dostání v hojně míře, takže po vyplenění jedné z trafik nedostatkem studijního materiálu Čeněk netrpěl ani náhodou. Rodičům sice toto „hodnotné čtivo“ v rukou jejich syna přidělovalo vrásky, otec mu dokonce tajně podstrčil specificky orientovaný magazín, ve kterém by, dle jeho názoru, měl listovat každý zdravý chlapec přiměřeného věku daleko raději, ale studium je studium a tak dostali dívčí časopisy přece jen přednost. Koneckonců vedle zde publikovaných článků a dopisů pubertálních pisatelek mu i nejtvrďší porno připadalo vzrušující, jako soutěž v civění do zdi.

A investovaná píle se vskutku vyplatila, protože už během několika dní trávených nad tímto brakem, nabyt Čenda úctyhodných vědomostí. Pokud sloupek Menstruuujeme s úsměvem byl vcelku poučný, pak rubrika Proč se chovám jako kráva, v níž zkušená sexuoložka objasňuje vliv hormonů na chování pubescentek, znamenala pro něj učiněný hit, osvětlující mnoho zákonitostí do té doby skrytých.

Hlavním, bezesporu potěšitelným závěrem celého samostudia se však stalo zjištění, že hned po boháčích, děvkařích a gaunerech všeho druhu, příslušnice opačného pohlaví skutečně preferují muže, kteří jim dokáží pomoci s domácností. Méně potěšujícím dojmem působil fakt, že se jedná o ženy z maminčiny časopisů, tedy podstatně starší, než Jana. Naštěstí přirozená inteligence a duševní vyspělost Čenkovi vyvolené, jak se alespoň domníval, rozdíl několika let docela jistě hravě vyváží, takže tuto nesrovnalost nepokládal za problém. Jeho původní odhad tedy pravděpodobně neklamal a bylo skoro jisté, že bábovky, kávičky, umyté schody i tolik nebezpečné žehlení jsou u Jany pomalu úročeny v jeho prospěch a na celkové, dlouhodobé strategii není třeba nic zásadního měnit.

Po téměř měsíčních soustavných přípravách tak Čenda konečně shledal akci z organizačního hlediska kompletní, vyčkávající pouze na realizaci. Plán byl jednoduchý, avšak velmi rafinovaný. Několik minut před závěrem Janiny lekce začne vytírat chodbu, jediný možný východ z bytu. Tímto v ní opět utvrdí dojem, že role muže pečujícího o domácnosti mu není vůbec cizí. Podáním ruky, při přecházení mokré, kluzké dlažby, projeví Čeněk nenápadně svou galantnost a dobré mravy. Až ho Jana bude míjet, ovane ji svěží vůně značkové vody po holení, poukazující na dobře vštípené hygienické návyky i fakt, že mu již počaly růst vousy, jasný to znak mužství. Poté, vhodně zvolenou, předem připravenou frází, požádá o schůzku. Vše samozřejmě podpoří žhavým pohledem, kterému už nebude moci okouzlená dívka odolat a její roztoužené ano tak bude pouhou formalitou. Zkrátka, jednalo se bezpochyby o dílo, z nějž přímo sálala genialita jeho stvořitele. Nic nemohlo selhat, nic nebylo ponecháno náhodě, nic nebránilo uskutečnění.

Termínem realizace tohoto smělého plánu se tedy stal hned následující den, úterý. Jana přišla jako obvykle v 15.55. Hodina klavíru jí začínala ve čtyři a trvala přesně šedesát minut. Toto časové rozme